

תת"ע 6495/09/17 - מדינת ישראל נגד שלומי משבי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6495-09-17 מדינת ישראל נ' שלומי משבי
לפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלומי משבי

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי.

1. לנאשם נרשם דוח שעניינו קיפוח זכותו של אחר לעשות שימוש מלא בדרך. הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי העבירה לא הייתה ולא נבראה וכי הדוח נרשם עקב תשובה שהשיב לשאלת עורך הדוח (להלן: "השוטר") אשר לא נשאה חן בעיני האחרון.

2. בדיון ההוכחות העיד השוטר בפרשת התביעה. הנאשם העיד להגנתו. השוטר חזר על הנסיבות שפורטו בדוח שערך (ת/1), מהן עולה כי הבחין בנאשם נוהג בנתיב הימני ביותר מבין שלושה נתיבי נסיעה, המשמש כנתיב השתלבות שמאלה, בנסיעה רצופה ומהירה ונכנס לנתיב האמצעי לפני משאית שהייתה בנתיב האמצעי. בעקבות זאת, צוין, נאלץ נהג המשאית לבלום את רכבו באופן פתאומי. השוטר למד על בלימה פתאומית זו של המשאית מאורות הבלימה האחוריים שנדלקו ומירידת אחורי המשאית לכיוון הכביש. דברי הנאשם בתגובה לדוח היו "לא חתכתי, זה נתיב השתלבות". השוטר ציין בעדותו כי אינו זוכר את המקרה. השוטר אישר כי לנאשם היה מותר לנהוג היכן שנהג ובמהירות שנהג אך היה עליו להימנע מהשתלבות בנתיב הנסיעה המרכזי תוך יצירת סיכון שהתבטא בבלימת המשאית.

3. בפרשת ההגנה ציין הנאשם כי נסע על נתיב השתלבות, ראה כי התנועה שלשמאלו מתקדמת בעצלתיים והעריך כי יוכל להשתלב בבטחה לנתיב המרכזי וכך עשה.

דיון והכרעה

4. תחילה אבהיר כי ה"זכות" בעבירה המיוחסת לנאשם, היא זכות הקדימה של המשאית. תקנה 1 לתקנות התעבורה קובעת כי מתן זכות קדימה היא **"מתן אפשרות לעוברי דרך אחרים שלהם נקבעה זכות קדימה, להתקדם בדרך בלי לעצור, להמתין, לשנות את מהירותם או לסטות מקו התקדמותם"** (הדגשה הוספה). ברור, כי מי שמבקש להשתלב בנתיב נסיעה מרכזי חייב לעשות כן תוך כיבוד "זכות קדימה" של כלי הרכב הנעים על אותו נתיב.

לטעמי לא ניתן לקבוע על סמך הראיות שהוצגו כי הנאשם קיפח את זכות נהג המשאית לעשות שימוש חופשי ומלא בדרך ובכלל זה להימנע מהאטה או עצירה פתאומיים. אנמק.

6. נקודת המוצא לדיון היא, כי הנתיב בו נסע הנאשם הוא **"נתיב השתלבות"**, היינו נתיב שבאמצעותו רשאי היה הנאשם להשתלב בנסיעה לנתיב השמאלי יותר (המרכזי). הדוח שערך השוטר (ת/1) הקובע כי נהג המשאית נאלץ לבלום עקב השתלבותו של הנאשם בנתיב המרכזי נעדר פרטים אשר בהיעדרם לא ניתן לקבוע כי הכרחי לייחס בלימה זו להשתלבות הנאשם בנתיב הנסיעה המרכזי.

השוטר מציין בת/1 כי הנאשם נהג מהר יחסית בעת ההשתלבות. הוא אינו מציין דבר לגבי מהירות נסיעתה של המשאית ולגבי המרחק בין המשאית לבין רכב הנאשם בעת ההשתלבות (ע' 4 ש' 21-22). מכיוון שהשוטר לא זכר את פרטי האירוע לא היה בידו להוסיף בעדותו דבר על האמור בת/1. על מנת להמחיש את עמדתי לפיה בהיעדר פירוט כאמור לא ניתן בהכרח לייחס את בלימת המשאית להשתלבות הנאשם, אדגים: נניח כי עובר להשתלבות הנאשם בנתיב המרכזי היה המרחק בין רכב הנאשם למשאית 300 מ', רכב הנאשם נוסע מהר יחסית. המשאית נוסעת במהירות נמוכה. היעלה על הדעת לקבוע כי גם במרחק 300 מ' בין כלי הרכב ונוכח פערי המהירות בין כלי הרכב מהווה בלימת נהג המשאית בנסיבות כאלה תגובה להשתלבות הנאשם בנתיב המרכזי? סבורני שלא.

7. לאור האמור, והגם שאני מקבל את הגרסה לפיה נהג המשאית בלם את רכבו, קיים קושי לקבוע על יסוד התשתית הראייתית שהוצגה לי כי בלימה זו היוותה בהכרח תגובה להשתלבות הנאשם בנתיב הנסיעה המרכזי. הנה כי כן, לא מצאתי בראיות יסוד לקבוע בלימת המשאית מהווה ביטוי קיפוח זכותו של הנוהג בה לעשות שימוש מלא בדרך. לפיכך מצאתי לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, 29 29 אפריל 2018, במעמד הצדדים